
Μια ενδιαφέρουσα ανταλλαγή απόψεων για την Ελληνίδα γυναίκα

Σκεφθήκαμε ν' αναδημοσιεύσουμε στο περιοδικό μας μερικά χρονογραφήματα που δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα «ΝΕΑ» και που έχουν για επίκεντρο την γυναίκα. Η κ. Κατερίνα Ζηρίδη-Σπέντζου σ' ένα χρονογράφημά της με τίτλο η «Γυναίκα-Αράχνη» επιτίθεται σε μια ορισμένη κατηγορία γυναικών (χωρίς αλήθεια να το διευκρινίζει).

Την υπεράσπιση των γυναικών ανέλαβε με φανατισμό ο βραβευμένος παλαιότερα από τον Σύνδεσμο για τις «φεμινιστικές» απόψεις του Λευτέρης Παπαδόπουλος. Την υπεράσπιση της κ. Ζηρίδη ανέλαβε η

δημοσιογράφος Λίνα Αλεξίου, ακολούθησε τρίτο χρονογράφημα του Λευτέρη Παπαδόπουλου και ανταπάντηση της Κατερίνας Ζηρίδη. Όλη αυτή τη σειρά των χρονογραφημάτων την παραθέτουμε παρακάτω γιατί νομίζουμε ότι λέχθηκαν αρκετά ενδιαφέροντα πράγματα κι' από τις δύο πλευρές κι' έπειτα είναι τόσο σπάνιο να έχουμε έναν άντρα φανατικό... υποστηρικτή, όσο και το να βλέπουμε στις στήλες των εφημερίδων τέτοιου είδους θέματα.

Η στρατηγική της αράχνης

της Κατερίνας Ζηρίδη-Σπέντζου

Καταγγέλω τις γυναίκες, που προσβάλλουν το φύλο μου. Αν δεν βάλουμε έναν καθρέφτη, για να δούμε την κατάντια μας, δεν μας σώζει τίποτα. Καμιά φεμινιστική φωνή, σωματείο ή θεωρία, δεν μπορεί να μας ανασκήσει από εκεί που βρισκόμαστε. Στο τέλος του ανθρώπινου επιπέδου. Στο έσχατο σημείο. Κουλουριασμένες, ανήμπορες και θλιβερές.

Καταγγέλω τη μη ανάπτυξη των διανοητικών μας λειτουργιών, την εκούσια αποχαύνωση. Μια γυναίκα δεν θα πει ποτέ: Είμαι έξυπνη. Θα πει έχω ένστικτο. Μυρίζομαι. Αυτό, που στους άντρες ονομάζεται τετράγωνη λογική σε μας αναγνωρίζεται απλά, ως διαίσθηση. Αυτό, που στους άντρες είναι συμπεράσμα που εξάγεται ύστερα από πολύπλοκους συλλογισμούς, σ' εμάς είναι απλά μια τηλεπαθητική ιδιότητα.

Καιρός είναι να μάθουμε να λέμε την ευφύια ευφύια, την ευστροφία ευστροφία, την ετοιμότητα ετοιμότητα και ν' αφήσουμε τα ένστικτα και τη διαίσθηση. Ας αφήσουμε τις έκτες αισθήσεις για τους μάγους και τα μένπουμ. Εμείς με τις πέντε αισθήσεις μας, κάνουμε μια χαρά τη δουλειά μας. Καιρός είναι να πάψουμε να καμαρώνουμε, όταν οι άλλοι μας αναγνωρίζουν θηλικό μυαλό. Εννοούν πονηρό μυαλό. Δεν εννοούν δημιουργικό μυαλό, όπως κολακευόμαστε να πιστεύουμε.

Καταγγέλω την πονηριά, που είναι σύμφωνη, λέμε με τη γυναικεία φύση. Γιατί πονηριά υπάρχει εκεί που δεν υπάρχει εξυπνάδα. Ο έξυπνος, δεν χρειάζεται να καταφύγει σε τεχνάσματα. Ο έξυπνος γνωρίζει τεχνικές. Ο έξυπνος δεν θέλει να τη «φέρει» στον άλλον. Μπορεί να τον αντιμετωπίσει. Λυπάμαι που το λέω, αλλά οι γυναίκες είναι αφόρητα πονηρές. Και οι άντρες, ευτυχώς, απλά έξυπνοι. Μόνο, που δυστυχώς για εκείνους, συχνά πολύ απασχολημένοι, με σοβαρότερα θέματα. Αυτό, δεν τους αφήνει το περιθώριο ν' ασχοληθούν με τα τεχνάσματα των γυναικών. Αυτή η αντρική απαξίωση και αδιαφορία στις μικρές συνωμοσίες, συνήθως ονομάζεται αφέλεια.

Απεχθάνομαι τις γυναίκες που στόχο ζωής βάζουνε την εκμετάλλευση ενός άντρα. Κι όμως είναι τόσο συχνό το φαινόμενο. Πρώτος στόχος. Πώς θα τον «τυλίξουν». Δεύτερος στόχος. Πώς θα τον παντρευτούν. Τρίτος στόχος. Πώς θα τον κρατήσουν. Υπάρχει μια ραχοκοκαλιά, που συνδέει όλους αυτούς τους στόχους. Ο απώτερος και σταθερός σκοπός; Πώς θα τον χρησιμοποιήσουν. Στο βωμό αυτής

της «χρησιμοποίησης», επιστρατεύονται μαμόδες, πατεράδες, πεθερικά, συγγενείς. Παιδιά που γεννιούνται. Όλα τα ψυχοσωματικά φαινόμενα. Πονοκέφαλοι, ζαλάδες εμετοί, λιποθυμίες. Έλκη, καρδιοπάθειες, ταχυπαλμίες. Έχουμε ακούσει όλοι, τις πιο απίθανες αρρώστιες από τις γυναίκες. Έχουμε φρίξει καιηδιάσει.

Καταγγέλω τις γυναίκες που συγκεντρώνουν πάνω τους όλες τις αδυναμίες του κόσμου. Ο σκοπός είναι σταθερά ο ίδιος. Πώς να «μεταχειριστούν» τον άντρα τους. Επιστρατεύονται όσα μπορεί να εφεύρει ο ανθρώπινος νους. Να, το θηλικό μυαλό, που λέγαμε. Όλες οι φοβίες. Τα πονητικά, οι αράχνες, οι καταραμένες. Όλα αυτά τα πλάσματα της φύσης τρομάζουν μόνο τις γυναίκες. Αυτό γιατί δεν το φάξαμε ποτέ; Το σκοτάδι, οι ληστές τα φαντάσματα, η νύχτα. Μόνο τις γυναίκες. Μήπως πρέπει κάποτε ν' αναρωτηθούμε;

Γιατί άραγε οι γυναίκες είναι τόσο εύκολες σε αρρώστιες, σε γιαιτροσόφια, σε γιαιτρικά; Γιατί κατέχουν το ρεκόρ κατάρπησης ηρεμιστικών χαπιών; Οι ίδιες λένε, ότι είναι ανήμπορες, ευαίσθητες, ευάλωτες. Και τότε πώς ξαφνικά, παρατηρείται το εξής φαινόμενο; Οι χήρες -που όλοι ξέρουμε, ότι είναι πολύ περισσότερες - ν' αναλαμβάνουν τα ηνία, μετά το θάνατο του ταλαιπωρού συζύγου καιόχι μόνο να επιβιώνουν, αλλά να κρατούν την οικογένεια στο επίπεδο πουήταν και συχνά ταυτόχρονα τη δουλειά του συζύγου. Εννοείται, ότι συνήθως η δουλειά ανεβαίνει. Μόλις την αναλάβει η αδύναμη και λεπτεπίλεπτη σύζυγος.

Καταγγέλω τη συνένωση δυνάμεων. Την υλοποίηση του «εν τη ενώσει η ισχύς». Απεχθάνομαι το θέαμα των συγκεντρώσεων, όπου στη μια μέρα βρίσκονται οι άντρες και συζητούν πολιτικά, επιχειρήσεις, οικονομικές εξελίξεις και κάπου εκεί κοντά, συσπειρωμένες οι γυναίκες να αθροίζουν τις αδυναμίες τους, ακουμπώντας η μια τα παράπονά της στην άλλη. Στην καλύτερη περίπτωση, στην ιδανική μάλλον, τα θέματά τους θα είναι ουδέτερα. Χωρίς περιεχόμενο, πάντως οπωσδήποτε. Το κομμωτήριο, το φουστάνι. Το κουτσομπολιό θριαμβεύει. Το όπλο του ανίσχυρου. Αυτό που δεν τολμάνε να κάνουν πρόσωπο με πρόσωπο, το κάνουν πίσω από την πλάτη. Πόσο πιο εύκολο! Πόσο πιο φτηνό!

Καταγγέλω τις γυναίκες, που βολεύονται άγρια. Σε βάρος πάντα, κάποιων άλλων. Τις γυναίκες που καταδέχονται να ζουν στις πλάτες άλλων, βρίσκοντας ιερές δικαιολογίες. Η ανατροφή των παιδιών. Το δέσμο της οικογένειας, η περιποίηση του άντρα. Παγίδες. Προσέξτε άντρες! Πίσω απ' αυτά πολύ συχνά, κρύβονται άγριες προθέσεις. Πίσω από την ιερή αποστολή της μητρότητας, συχνά κρύβεται μια συνυψισμένη μορφή τεμπελιάς. Πόσες ώρες ασχολείται, πραγματικά,

η γυναίκα σας με τα παιδιά σας; Με τι ποιότητα; Πίσω από το τεράστιο ενδιαφέρον για τη μόρφωση των παιδιών, μήπως κρύβονται άλλα νοήματα; Ποιός ρόλος νιώθετε να σας βαραίνει πιο πολύ; Μήπως του πατέρα ή του συζύγου; Τότε αναζητήστε, τα αίτια σε κάποια γυναίκα, που σας τον επέβαλε. Ακόμα προσέξτε τις θυσίες. Κάθε θυσία είναι και μια παγίδα.

Πόσο μάλλον όταν είναι θυσία που σας λένε, ότι πρέπει να γίνει από σας προσωπικά. Και δεν μπορεί να γίνει από κανέναν άλλον.

Πάντα εκτιμούσα περισσότερο του άντρες. Πάντα μου άρεσαν, γιατί στη δουλειά τους ξέρουν να είναι επαγγελματίες. Και στη ζωή τους θαρραλέοι, περήφανοι και τίμιοι. Οι άντρες ξέρουν να είναι. Οι γυναίκες κινούμαστε ακόμα στο «δΐθεν». Οι άντρες ξέρουν να ομολογούν, να παλεύουν ν' αντιμετωπίζουν. Οι γυναίκες έμαθαν να κρύβουν, να λένε ψέματα, να χρησιμοποιούν και να μεταχειρίζονται. Οι άντρες ξέρουν να χάνουν ή να κερδίζουν. Οι γυναίκες έμαθαν να βάζουν τρικλοποδιές, ώστε να είναι όλοι ηττημένοι. Οι άντρες ξέρουν να προσφέρουν. Και οι γυναίκες, ίδιες αράχνες. Που αφού αγαπηθούν με το αρσενικό, το αφανίζουν, καταβροχθίζοντάς το.

Λυπάμαι για όλα αυτά. Αλλά κάποτε και από κάποιους θα 'πρεπε να αλλάξουν. Το πιθανότερο είναι από εμάς τις ίδιες. Κάνω μια θαρραλέα αρχή.
